

66, sammenholdt med Straffebestemmelserne i nærværende § 157, udenfor de i sammes 3die Punktum ommeldte mindre Forbrydelser, jo kun blive af Betydning, forsaavidt Paatale alene kan finde Sted efter Justitsministerens Beslutning, naar 10 Aar ere forløbne siden Forbrydelsens Udøvelse. Men en Bestemmelse, som den tilsigtede, der isørigt vistnok i hvert Fald rettere havde sin Plads i Udkastets 8de Kapitel, maa formeentlig ansees som overflødig, da det ikke kan være tvivlsomt, at Forældelsen i disse som i andre Tilfælde, hvor der er Tale om en kontinuerlig eller fortsat Forbrydelse, først kan regnes fra den sidste Handling, hvorved Forbrydelsen begaaes, eller fra Ophøret af den forbrudte Færd, altsaa ved Bigami fra den Dag, da det andet Ægteskab opløses (udenfor det i §'ens sidste Punktum omhandlede Tilfælde ved Skilsmisse eller Død), eller da det ophører at være til Krænkelser af det tidligere Ægteskab, derved at dette selv opløses.

Med Hensyn til Udkastets § 157 skal man endnu tilføje, at der ligesaa lidt er fundet Anledning til i Straffeloven at optage en Bestemmelse om Straf for den, der, skjøndt forpligtet til et Ægteskab, indgaaer et andet, jfr. Fd. 5te Marts 1734, som til at optage en Straffebestemmelse svarende til D. L. 3—16—7, angaaende den, der, medens han eller hun lever i Ægteskab, forpligter sig til at ægte en Anden. I første Henseende bemærkes, at der ikke synes at kunne tales om en Krænkelser af vedkommende Fruentimmers Ret til Ægteskab, saalænge det ikke er givet, at hun vil gjøre Forbring herpaa, og en saa almindelig Regel, som den i den norske Straffelovs Kap. 18 § 24 indeholdte (at den, der besvangrer Nogen under Ægteskabsløfte, som fra hans Side bliver misligholdt, skal straffes med Fængsel eller Bøder), kan derfor formeentlig i intet Tilfælde billiges. Men selv for Krænkelser af den af en Kvinde ved Dom erhvervet Ret til Ægteskab turde der ikke være tilstrækkelig Opfordring til at sætte Straf, efter som Lovgivningen aabner hende Udgang til at værne om sin Ret i saa Henseende paa behørig Maade, jfr. Fd. 30te April 1824 § 14 i Slutningen, jfr. § 3 Nr. 3, ligesom hun vel ogsaa efter Omstændig-

hederne i fornødent Fald maatte kunne gjøre en Forbring paa Reparation gjældende mod den Mandsperson, som ikke bestomindre maatte frænte hendes lovlige Ret. Og hvad D. L. 3—16—7 angaaer, maa det vistnok indrømmes, at et saadant anstødeligt Forhold vel stundom kunde kvalificere sig til Straf, men en Bestemmelse herom vilde neppe være hensigtsmæssig, da den dog ikke vil kunne hindre, at slige Løfter om Ægteskab alligevel gives, skjøndt hemmeligt, ligesom den ogsaa forsaavidt turde være mindre nødvendig, som der som oftest i Forhold, hvor saadanne Forpligtelser indgaaes, vil finde en ulovlig Forbindelse Sted, der vil kunne rammes af andre Straffebestemmelser, navnlig Udkastets § 156. Udkastet til den norske Straffelov havde vel efter Chr. V's Lov optaget en saadan Bestemmelse, men den fandtes efter næriere Overveielser rettest at burde udgaae, jfr. Motiverne til det i 1832 uarbejdede Forslag til en Straffelov for Norge S. 209 fl. — Efter Indholdet af Udkastets Kap. 1 § 4 er det endelig overflødigt at optage nogen til D. L.'s 3—16—9 § 8 svarende Bestemmelse.

Medens den nugældende Lovgivning; see D. L. 6—13—13 og 14, hvad Blodskamsforbrydelsen angaaer, væsentlig kun skjæler imellem den saakaldte uegentlige Blodskam, eller legemlig Dmgang imellem Betslægtede og Besvogrede, der ikke uden Bevilling maae ægte hinanden, skjøndt Ægteskab imellem dem ikke ubetinget er forbudt, og den egentlige Blodskam, eller legemlig Dmgang imellem Betslægtede og Besvogrede, der under ingen Omstændigheder maae komme sammen i Ægteskab, har Kommissionen meent, at der med Hensyn til denne sidste Art af Blodskam, i Lighed med hvad der er Tilfældet i de fleste fremmede Straffelove, er Anledning til nærmere at skjæle imellem de derunder hørende, ifølge Blodsforbindelsens større eller mindre Underlighed formeentlig væsentlig forskjellige, Forhold. I Udkastets §§ 158—161 opstilles derfor 3 Klasser af den saakaldte egentlige Blodskam, nemlig mellem Slægtninge i op- og nedstigende Linie (§ 158), mellem Besvogrede i op- og nedstigende Linie (§§ 159—160) og mellem Sødstende (§ 161), hvortil da Udkastets § 162; der omhandler den